

Вечна Италија

Године иза нас пружале су нам прилику да упознамо просторе широм света, пре свега оних у некадашњем непосредном суседству каква је била нпр. Италија. Нажалост и она нам је постала далека. Ето поново се пружила прилика да стигнемо у једну од колевки данашње цивилизације. Можда је требало кренути пут нових простора, али ни ово није био лош избор, подсетити се онога што смо већ једном упознали.

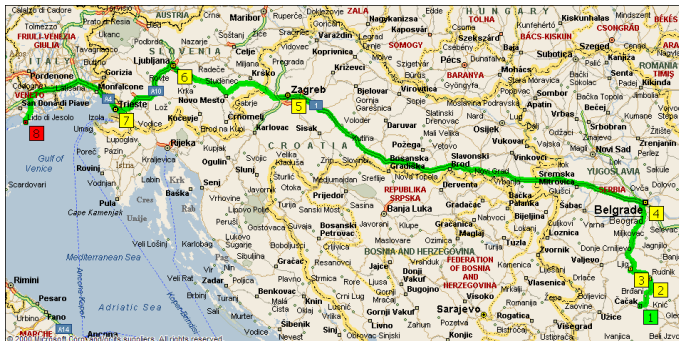
Субота, 10. април 2004. године, Чачак – Lido di Jesolo

Ваљало је поранити и кренути пут Италије, први пут после четрнаест година и то поново преко Хрватске и Словеније. Без обзира што немам некакав осећај одбојности, према бившој “браћи“ ипак обузима ме некакав чудан осећај, нелагодности, срџбе и много тога још што је тешко описати на једноставан начин.

Почетак путовања обично намеће пуно питања, какво ће бити време, јер не треба заборавити да је почетак априла, колико нас времена чека на границама, јер нас чекају три границе до нашег данашњег одређишта, градића Lido di Jesolo у близини Венеције.

Углавном путује познато друштво са ранијих путовања у Француску и Румунију. Иако то није пресудно, пуно времена које треба провести у аутобусу ипак и носи са собом пуно прилике за испољавање “посебности“.

Пут који данас треба да пређемо (видети карту) углавном је већини путника познат из ранијих путовања, јер највећим делом пролази кроз некада јединствену државу, а и Италија је слободно се може рећи била најчешће одређиште некадашњих Југословена. Ипак већини је ово први пролазак кроз Хрватску и Словенију после распада Југославије и сви хоће да виде шта се то променило у протеклој деценији.

Код Руме прикључује нам се водич, Милош Зубић, младић који иначе студира туризмологију на Универзитету у Ферари. Прву паузу правимо у мотелу код Шида. Хладно јутро и киша која се више кани него што пада. По изгледу и услузи у мотелу види се да ово још није она маршрута каква је била у време када је аутопут Братства и јединства на деоници од Београда до Загреба био саобраћајна кичма Југославије, али и целог Балкана.

Границу са Хрватском код Батроваца релативно брзо прелазимо иако је њихов полицајац, одуставши од првобитне намере да нам пасоше погледа у самом аутобусу, ипак то учинио уз помоћ рачунара, јер није згорег проверити да неко од путника није боравио на овим просторима током 90 – тих година. Аутопут са њихове стране није још завршен до саме границе, али су припреме у току, јер се види да је раскрчен део Спачванских и Босутских шума непосредно уз трасу пута. Ипак и овде важи она наша изрека, “што јужније то тужније“. Није изненађење, јер су ови простори били у саставу Републике српске крајине и још увек вероватно највише има Срба. Међутим, ово је и раније због шумског и подбарног простора био релативно мало насељен крај. Део пута који је изграђен у добром је стању и одлично означен. Ни мотел поред кога правимо паузу у Хрватској не оставља бољи утисак од оног нашег. Док стојимо са стране примећујем љутит, а можда зачињен и псовком, коментар путника из аутомобила, који је застао поред мотела када је видео одакле потиче наш аутобус.

И границу између Хрватске и Словеније код Брегане брзо прелазимо. Мало је више застоја на словеначкој страни, али то је и за очекивање, јер се они вежбају како ће да се понашају од 1. маја када постану део Европске уније, а онда ће и формално постати некаква врста предстраже ЕУ према Балкану са западне стране. Застајемо код мотела у Оточцу. Последњи пут сам овде био пре скоро деветнаест година. Ту у шуми нашао сам једну од најквалитетнијих печурака, благву (*Amanita Caesarea*).

Ни Словенци још нису у потпуности завршили аутопут према Хрватској, али се види да ужурбано раде. Покушавам да опажем промене у односу на 1990. годину, када сам последњи пут био у Словенији. Преспавао сам пролазак поред Љубљане, тако да нисам могао да стекнем целовиту слику. Од Љубљане до италијанске границе пут је у потпуности завршен, тако да стижемо брзо и релативно рано, што је било обећавајуће. Можда се мало и прошетамо кроз Лидо ди Јесоло. Нажалост на италијанској граници чекамо више од два сата да се умилостиви неки од полицајаца и изврши пасошку контролу. И они се жале како их је мало у смени, а пуно посла.

На италијанско тло поново сам ступио после непуних тринаест година. Одредиште нам је било Lido di Jesolo, туристичко место на јадранској обали у близини Венеције. Смештај није богзна какав, вечера још лошија, некаква супа од печурака са пуно брашна и нешто попут гулаша са парчетом кременадле, за десерт компот од трешања.

Плажа у Lido di Jesolo

После вечере смо се мало прошетали. Место намењено туризму, али не и одмору. Изгледа да је место углавном намењено за преноћиште група туриста које долазе да посете Венецију. Срећемо Чачане који путују у Шпанију, Мила Милошевића, Ивану Лазовић, Сању Јовановић и Весну Савић.

Недеља, 11. април 2004. године, Lido di Jesolo – Римини

Чекао нас је напоран дан, јер је требало обићи Венецију, Равену и стићи на починак у Римини. До Венеције одлазимо бродићем из луке са врха рта на коме се налази Lido di Jesolo. Дан је леп и то обећава угодну шетњу по Венецији. Током једног од претходних боравака у Венецији доживео сам прави потоп иако је било лето.

Искрцавамо се на тзв. Обали Словена, што указује да су се на том месту искрцавали трговци из словенских крајева, пре свега Далмације. Прво одлазимо до Моста уздисаја, који је повезивао Дуждеву палату са тамницом. Нажалост немамо времена да посетимо ни палату ни цркву Св. Марка, а није више ни тако јефтино. Туризам је постао важан привредни сегмент. Задовољавамо се погледом и причом водича на Тргу Св. Марка. Након тога одлазимо до моста Риалто на Великом каналу. После тога имамо слободно време. Данка и ја одлучујемо да одемо до цркве Santa Maria della Salute. Враћамо се вапоретом (речни превоз). Пошто не знамо как се купује карта да би прешли од цркве то Трга Св. Марка шверцујемо се. По обичају следи чекање на неодговорне. Најдуже чекамо на Мињу Радовановића. Чак бродић полази, јер има заказану следећу вожњу. Миња срећом стиже у последњи час и тиме избегавамо могуће компликације.

До сада сам до Венеције долазио са стране Местра или како овај град називју Нова Венеција. Имао сам прилике да у Венецију стигнем и возом, али колима која смо онда паркирали на острву Тронкето. Иако нам је у доба социјализма Трст био предворије Европе време ће показати да сам исто толико често боравио и овде.

Пут до Равене нас води поред Падове, Ровига, Фераре и Арђента. Иако Равена има више значајних културно – историјских споменика, као што су катедрала Сан Витале, Теодориков маузолеј и Дантеов гроб, посећујемо само катедралу.

Долазак у Римини доноси компликације, јер због висине аутобуса једноставно не можемо да нађемо подвожњак кроз који би могли да дођемо до обале где се налази наш хотел. Успевамо да прођемо тек пошто су били испумпани ваздушни јастуци, а безразложна нервоза појединих путника достигла врхунац. Хотел у који смо се сместили био је сличан оном из Lido di Jesolo.

После вечере мало се шетамо околином хотела и одлазимо на спавање. Римини, бар овај део у коме се налази наш хотел представља типично приморско место са низом хотела, ресторана. Са друге стране улице налази се читав низ приватних плажа, које туристима нуде кабине за пресвлачење, лежаљке и сунцобране. А ту су и терени за одбојку на песку и друге игре. У Италији постоји пропис по коме је два метра плаже уз море јавно добро и не може се ничим ограничавати приступ том делу плаже.

Поглед на Римини

Понедељак, 12. април 2004. године, Римини – Сан Марино – Римини

Данашњи дан је резервисан за посету републици Сан Марино. Овај град на планини Титан налази се у непосредној близини Риминија. Нажалост нисмо имали прилике да уживамо у чаробном погледу из Сан Марина, јер је градић био завијен у тамне облаке из којих је немилосрдно лила киша. Док остали сапутници после упознавања са историјом и знаменитостима Сан Марина склониште траже по многобројним продавницама сувенира и кафетеријама Данка и ја силазимо до паркинга на коме се налазио наш аутобус. Возачи су укључили грејање и скували кафу тако да смо време до повратка у Римини провели у топлоти.

Киша је наставила да пада и по повратку у Римини. Кратко одлазимо у центар града, мало разгледамо продавнице и враћамо се у наш не баш претерано удобни хотел.

Сан Марино

Уторак, 13. април 2004. године, Римини – Rome

Данашње одредиште је Рим. Главни град Италије, а некада и престоница света, јер говорило се “Сви путеви воде у Рим”. Пролазимо кроз централну Италију, Умбрију. Најзначајни град поред кога пролазимо је Перуђа. До Рима долазимо негде око три сата. Настају проблеми како ући у град са аутобусом и где га паркирати. Туризам је у последње две деценије прерастао у праву индустрију. У велике туристичке центре свакодневно се слива огромна маса знатижељника. Стижу

аутомобилима, аутобусима, возовима и авионима. Треба прихватити сву ту масу људи и возила. Широм Европе успоставили су на улазима великих градова и туристичких центара тзв. Check Point тачке на којима се плаћа за добијање пропусница за улазак у њих. Ово се посебно односи на аутобусе. Ова процедура ће нас пратити кроз целу Италију успоравајући често наше кретање. Тако је било и на уласку у Рим. Ипак стижемо до нашег хотела “Сан Ремо” у непосредној близини железничке станице Термини.

Смештамо се у хотел при чему Данка и ја имамо малих проблема. Добијамо кључ од собе на 6. спрату, али када смо откључали врата утврђујемо да је соба већ заузета. После краће расправе на рецепцији добијамо собу на 7. спрату и то ће бити најбољи смештај који ћемо имати током боравка у Италији.

За поподне је био предвиђен обилазак Колосеума и Форума. Тамо одлазимо метроом, који има станицу код железничке станице, што ће се показати као још једна од предности смештаја у Риму.

Железничка станица Термини у Риму

Сусрет са локалним водичем донео је за мене мало изненађење. Марија, је водич који ме је водио по Риму на свим мојим путовањима по овом древном граду. Први пут је то било давне 1979. године на крају новембра месеца. Сећам се да је она тада била у другом стању. Искористио сам прилику да је на то подсетим, а она је додала да је то сада студенткиња од 24 године. Успут се сећам мојих ранијих боравака у Риму. Посете Тиволију. Правим поређења. Рим је ипак вечни град. Није се ту ништа променило. Променили смо се ми.

Туризам је постао важна привредна грана. Зато поређења у погледу смештаја и других ствари које имају везе са туризмом више не важе. Први пут сам у Риму био у време “црвених бригада” и њиховог терора. Сада се тога само сећам кроз онај ситан детаљ да је човек убијен на аутобуској

станици само 10 – 20 минута пошто сам ја ухватио аутобус до нашег хотела “Ritz” горе на Монте Париолио.

Римски Колосеум

Не знам да ли ћу бити у прилици да обиђем нека лепа места, којих се сећам из те рекло би се далеке 1979. године. Сећам се како сам се нашао са Тањом у 16 сати код Fontane di Trevi, како смо дозивали једно друго, што је изазвало пажњу чак и код пословично бучних Италијана и туриста, који су бацали новчић за срећу и поновни долазак у Рим. Остаће ми заувек у сећању Via Fratina и Via Condotti, чија ће светла остати забележена на оним фотографијама које смо начинили на Шпанском тргу. То вечерас желим да покажем Данки. Тању сам онда пратио на неки аутобус који је ишао према Stazione Termini, где се налазио њен хотел. А данас све то повезује метро.

Римски форум (Foro Romano)

После Форума обилазимо најстарији римски затвор, Мамертинум, где је био затворен Св. Петар. Затим преко Капитола, на коме се налази седиште градоначелника Рима спуштамо се на Трг Венеција. Актуелни градоначелник

Рима је Валтер Велтрони, који је члан тзв. реформисане комунистичке партије. На Капитолу више нема статуе цара – философа Марка Аурелија на коњу. Због деловања смога дошло је до њеног пропадања па је премештена у музеј који се такође налази на Капитолу. Поред седишта градоначелника налази се један од многобројних стубова на којима се налази статуа вучице која доји Ромула и Рема.

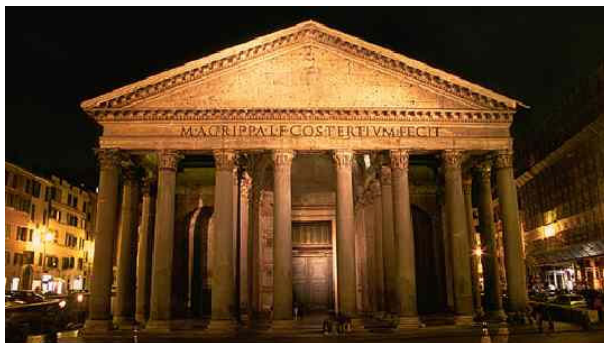
Римски Капитол (Campidoglio) са статуом Марка Аурелија на коњу

Наспрам Капитола налази се зграда на чијој мансарди се налази стан у коме су се тајно састајали Софија Лорен и Карло Понти пре него што су се венчали. Коначно се спуштамо до трга Венеција (Piazza Venezia), једног од најзначајнијих римских тргова. На њему се налази монументални споменик краљу Виктору Емануелу II (Vittorio Emanuele II) ујединитељу Италије.

Piazza Venezia

На овом тргу налази се и позната палата Венеција са чијег се балкона својим партијским друговима (фашистима) обраћао Бенито Мусолини. Овде је био крај нашег данашњег упознавања са Римом. Предлажем Данки да покушамо да обиђемо римске заменитости у окружењу улице Via del Corso.

Пантеон у Риму

Имам намеру да обиђемо, Пантеон, Трг Навона, Фонтану ди Треви, Народни трг и наравно Шпански трг. Такође желим да јој покажем неке лепе уличице око Шпанског трга које су познате по бутицима најпознатијих светских модних марки, Via Conndoti и Via Fratina. Ноћ је већ полако стизала када смо се упутили улицом Via del Corso. Нажалост како је било већ прошло осам сати у Пантеон нисмо могли да уђемо, али ипак смо успели да га осмотримо споља и да се за тренутак дивимо овој античкој грађевини чија је градња започета у време цара Хадријана. Оно што је интересантно Пантеон је грађен од крова, тј. куполе и са њом чији је пречник 43м представља једно од највећих достигнућа античког градитељства. Piazza Navona је у непосредној близини.

Док јој се приближавамо небо се натмурило и прети невреме, Продавци ужурбано склањају тезге. Размишљамо где да се склонимо у случају кише. Овде сам 1984. године јео најбољи сладолед. Покушавам да нађем ту посластичарницу, али све се променило па и посластичарнице, један од симбола Италије. Ипак купујем сладолед у једној од њих, али некако ми не личи на онај од пре двадесет година. Небо шарају муње, а ваљају се и тмурни облаци. Међутим, све пролази мирно и можемо да уживамо у Бернинијевој фонтани „Четири реке“. На овом тргу је између осталог и лепо, јер нема аутомобила, па влада царство пешака. И поред тога што желимо да видимо што више, јер у Риму практично остајемо само дан и по, умор нас полако савладава.

Piazza Navona

Пошто се време смирило и вече прошло без кише одлазимо до Fontane di Trevi, једног од симбола Рима.

Fontana di Trevi

Фонтану је саградио архитекта Никола Салви и она de facto представља фасаду палате Поли (Palazzo Poli). Овде је увек бучно, јер сви туристи који дођу у Рим имају жељу да баце новчић у фонтану са срећу и поновни долазак у Рим. Око фонтане су мале уличице у којима се треба снаћи да би се стигло до Шпанског трга (Piazza di Spagna).

Piazza di Spagna

Идући улицом *Via del Corso* стижемо до улице *Via Condotti* која излази на *Piazza di Spagna*. У овој невеликој улици налазе се бутици свих водећих светских модних кућа. Ово је модни центар Рима. Волео сам што смо на Шпански трг стигли по мраку, јер ћемо и наредних дана овуда пролазити. Још увек нема уцветалих олеандера, али има туриста који се пењу по чувеним шпанским степеницама горе према цркви Св. Тројства.

Piazza del Popolo

Када смо се нашли на *Piazza del Popolo* већ увелико је био мрак. На супротном крају од *Via del Corso* уметнички пар изводи перформанс. Горе према *Villa Borghese* виде се осветљене грађевине. Иако је рана вечер трг не делује превише прометно. Поново се враћамо до Шпанског трга да би за тренутак уживали, не толико у лепоти призора, колико у задовољству што се овде налазимо.

Срећом у непосредној близини трга је станица метроа који нас односи до станце Термини и нашег хотела. После заслуженог туширања тонемо у сан.

Среда, 14. април 2004. године – Rome

Пошто сам синоћ осмотрио ресторан у коме се доручкује предлажем Данки да поранимо и доручкујемо што раније, јер се бојим да ће касније бити гужва. То се показује исправно, али не само због тога што је касније тешко било наћи место за столом, већ и због чињенице да је нестало хране. Италијани нису предвидели да су Срби баш толико “прождрљив” народ и да ће неколико пута пунити тањире тако да је брзо нестало “конкретне” хране, као што је шунка и слично.

Пре подне је било предвиђено за самостално разгледање града, а у три сата смо требали да се нађемо код улаза у Ватиканске музеје са циљем обиласка Ватикана. Ја сам зато направио план да прво обиђемо цркву Св.

Петра у ланцима (San Pietro in Vincoli), а да затим мало процуњамо деловима Рима које претходног дана нисмо видели, као што је нпр. улица Венето (Via Veneto).

Santa Maria della Maggiore

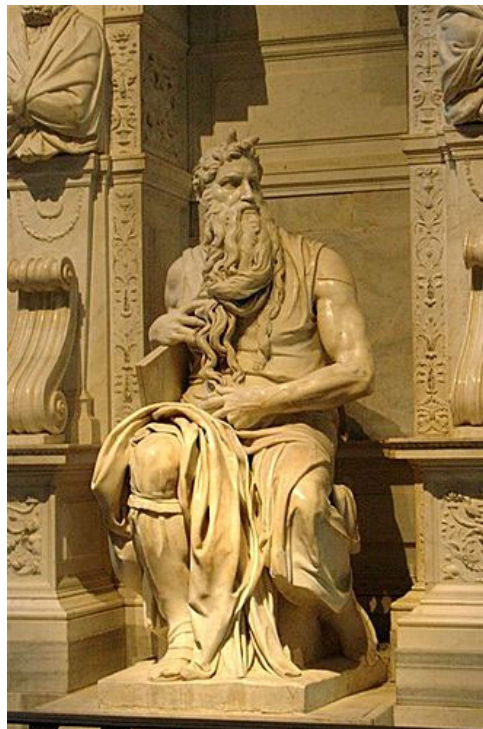
Црква коју желимо да обиђемо налази се врло близу од нашег хотела, не више од десетак минута хода и то све низбрдо. Успут хоћемо да обиђемо и цркву Santa Maria dela Maggiore, која је после катедрале Св. Петра у Ватикану највећа црква у Риму. Нажалост показује се да се ова црква рестаурира. Али смо зато били у прилици да уживамо у ономе што нуди друга црква у коју смо се упутили.

Ова црква је позната по две ствари. Прва је везана за реликвију по којој је и добила име, а то су ланци, којима је по легенди био везан Св. Петар у затвору. По једној легенди тим ланцима је био везан док је био у затвору у Јерусалиму, а по другој док је први пут био затворен у римском Мамертинуму.

Lanci Sv. Petra

Друга знаменитост ове цркве је Микеланђелова статуа Мојсија, која је требало да буде део надгробне композиције папе Јулија II. Ово је једна од најзначајнијих вајарских дела. Пажљиви посетилац ће приметити мало оштећење на десном колону Мојсија. Које је направио сам Микеланђело у наводне речи – „Причај са мном“. За ову скултуру је везана недоумица – зашто Мојсије има рогове? За то постоје два тумачења. Једно се тиче погрешног превода хебрејске речи ауреола, што има значење рог и ореол које се изговарају слично. Захваљујући томе до Микеланђела је стигао превод Старог завета у коме је Мојсије, у тренутку када прима 10 заповести на Синајској гори описан придевом *cornutus* (рогат) уместо придевом *coronatus* (обасјан Сунцем, божанском светлошћу). Друго тумачење је везано да је као део египатског свештенства Мојсије при вршењу паганске службе стављао рогове као показатељ верности и почести богу Апису (бику).

Микеланђелов Мојсије

У овој цркви се налази и гроб знаменитог сликара, а посебно минијатуристe Јулија Кловића. За њега се говорило да је „мали Микеланђело и Рафаело заједно“. Према легенди рођен је у Грижану код Винодолског крајем XV века. Потписивао се као GEORGIVS JVLIVS CLOIVS CROATA па на његовом гробу стоји натпис „Pictor de Croatia“.

Показаће се да осим нас двоје нико више није није ни покушао да посети ове римске знаменитости. А њих би сваки посетилац Рима

неизоставно морао да види. Црква се налази у близини Колосеума и Римског форума, па посетилац у може да у континуитету обиђе најзначајније локалитете античког Рима. У близини се налази и метро станица Кавур тако да нам је било олакшано даље кретање кроз град.

По завршетку посете цркви Св. Петра у ланцима одлазимо у крај око Via Veneto. Обилазимо трг Барберини на коме се налази чувена фонтана Тритон, рад Бернинија. Са трга Барберини улица Тритоне води право до улице Via del Corso. Где излази на трг на коме се налази здање италијанског Парламента – Montecitorio.

Бернинијева фонтана Тритон на тргу Барберини

Време углавном проводимо разгледајући радње у потесу Via del Corso и Piazza Barberini и Via Vittorio Veneto. Прилично уморни стижемо у три сата на улаз Ватиканских музеја.

Чекајући улаз у Ватиканске музеје

При обиласку Ватиканских музеја увек има нешто да се види, као што су оне античке скулптуре или слике чувених сликара ренесансе. У овдашњој пинакотеци налази се и једна од оних највреднијих слика на свету, Рафелово, Преображење, које се поред да Винчијеве, Мона Лизе и Ботичелијеве, Венере сматра најскупљим сликама на свету. Наравно поставља се питање по критеријуму је то утврђено. Па једноставно то су три слике које ниједна осигуравајућа кућа на свету није хтела да осигура.

Требало би пуно простора да се прикаже све што је занимљиво и вредно у Ватиканским музејима, али још нешто је овде лепо, а то је Ватикански парк

Ватикански парк

Ипак оно што је најзначајније што се види током посете Ватикану је свакако базилика Св. Петра, главна црква католичког дела хришћанства. Овде би се могле наводити многе занимљивости везане за градњу базилике, њене димензије, осликавање Сикстинске капеле, ...Легенда каже да је у исто време када је Микеланђело осликавао Сикстинску капелу у Риму радио и Raffaello Santi, коме је тада било 28 година, а Микеланђелу нешто преко 50. Услов Рафаела да дође у Рим је био да никада не сретне Микеланђела. Међутим, био је јако знатижељан и једног дана сам је провирио у Сикстинску капелу и горе високо на скелама видео је „старца“ који је само 15cm удаљен од плафона сликао.

Сикстинска капела – Страшни суд

Микеланђелова Pieta у базилици Св. Петра

Само разгледање базилике Св. Петра сигурно захтева много више времена него што смо ми имали на располагању. Сваки део базилике, али и трга испред ње или грађевина које се около виде има неку своју причу. Свакако не сме да се прође поред још једног Микеланђеловог ремек дела – Pieta. То је једина скулптура на којој се налази његов потпис – „Микеланђело Бонароти, Флорентица, је направио ово“.

Базилика Св. Петра – ноћу

Базилика Св. Петра – дању

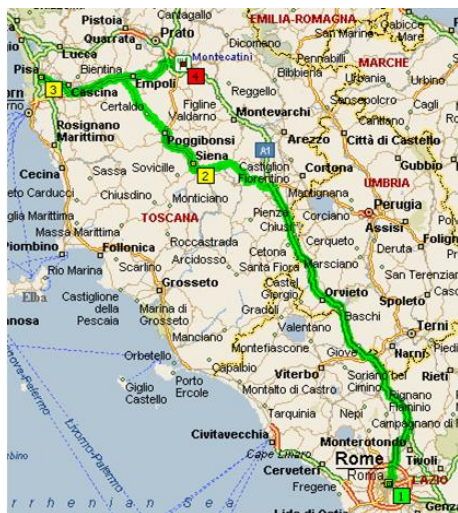
Трг Св. Петра

После посете Ватикану упућујемо се улицом Cola de Rienzo, која од Ватикана води према Piazza del Popolo. Ову трговачку улицу, која нимало не заостаје за Via del Corso открио сам још први пут када сам био у Риму. Пошто сутра напуштамо Рим одлучујемо се да ово поподне посветимо куповини. Наравно куповина Александри је у првом плану. Пешке долазимо до Шпанског трга, још мало уживамо и правац хотел.

Четвртак, 15. април 2004. године – Rome – Siena – Pisa – Montecatini

Рим напуштамо већ у 8 сати. Циљ нам је бања Монте Катини, где треба да преспавамо две ноћи. Уз пут треба да видимо два града, Сиену и Пизу. Ово ће бити мој први сусрет са њима, али не и са Тосканом, јер сам већ неколико пута био у Фиренци. Иначе ова маршрута, коју ми пролазимо кроз Италију је уобичајена за туристе из Србије. Углавном је намењена ђацима који масовно у оквиру матурских екскурзија обилазе Италију. Лидо ди Јесоло, Римини, а

видећемо и Монтекатини управо су места у којима одседају наши ђаци. Хотели су скромни, а врло често срећемо у собама кревете на спрат, јер треба максимално искористити простор. Храна коју смо добијали за доручак и вечеру није нешто нарочито, али то је још један од показатеља нашег стандарда, али и статуса који наша земља у овом тренутку ужива у Европи. Време које нас прати према северу није обећавајуће. Да би смо ипак нешто видели ваљало би да прође без кише. Сви се помало прибојавамо онаквог дана када смо били у Сан Марину.

Коначно стижемо у Сиену, градић смештен у Тосканским брдима на неких 300м надморске висине. До историјског језгра града стижемо лифтом, који саобраћа од подножја. Град је за мене право откровење. Од положаја, преко главног градског трга Piazza del Campo до главне цркве Дуомо. Они које историја мало мање интересује налазе времена за обилазак радњи. Ипак најзанимљивије је на Piazza del Campo. Ради се о великом поплочаном тргу, на коме се налазе све важније грађевине Сиене. Ипак овај трг је можда најпознатији по чувеним коњским тркама Palio у којима учествују јахачи обучени у средњовековне одоре и које се одржавају два пута годишње 2. јула и 16. августа. Сваки јахач и коњ су обучени у другу боју, која симболише једну од градских четврти коју представљају. За ову прилику трг се прекрива песком, а јахачи могу да користе бич не само да ударају свог коња већ и друге коње и њихове јахаче. Palio у Сиени је најпознатија трка овог типа у Италији.

Сиена

Piazza del Campo

Два сата сигурно нису довољна да се упозна град као што је Сиена, а сличних градова има још у Италији. Ваљало би се једног дана вратити у Тоскану и боље је упознати. Поред овог величанственог трга обилазимо и градску катедралу Duomo.

Небо се још више црnilo док смо се приближавали Pisi. Наш циљ је тзв. Трг чудеса, Campo dei Miracoli, на коме се налази чувени криви торањ и катедрала. Да би заштитили своје културно – уметничке споменике власти Pise не дозвољавају да се у близину трга дође туристичким аутобусима и аутомобилима. Зато смо аутобус оставили на паркингу, а до самог трга се довели локалним аутобусом. Иначе у самој Писи или њеној околини рођени су многи славни Италијани, као што су Галилео Галилеј, Енрико Ферми, математичар Леонардо од Pise познатији као Фибоначи, ранији председници Италије Карло Азељо Ђампи и Ђовани Гронки, бивши премијер Ђулијано Амато и др. Уживамо у заиста чудесним грађевинама на овом тргу.

Campo dei Miracoli

Ово је једно од оних места где посетилац не зна шта ће пре. Да ли да се диви Кривом торњу (звоннику) или катедрали (Duomo della Santa Maria Assunta). А ту је и неизбежна Крстионица. А ту се налази и Монументално

гробље. Објекти на тргу су веома стари, па је звоник започет са градњом, 1173. године, катедрала 1064. године, а крстионица 1153. године. Крстионица је највиша у Италији (107,25 метара) и виша је од звоника.

Pisa – Криви торањ

После напорног, али угодног дана коначно стижемо на одредиште у Монтекатини. Дочекује нас киша, али и веома лош смештај. Оба кревета имају горњи лежај тако да се на њима не може да се седи, већ само лежи, а столица за седење нема. Због кише се није могло у шетњу, а да седимо у некој кафани нисмо били расположени. А и сутрадан нас је чекао напоран дан у Фиренци.

Петак, 16. април 2004. године – Montecatini – Firenze – Montecatini

После Венеције и Падове Фиренца је италијански град у коме сам највише пута био. Нажалост главни град Тоскане сам углавном посећивао током пролећа или у касну јесен. Време је углавном било адекватно, осим оног сунчаног првوماјског дана из 1990. године, када сам последњи пут био овде. Током средњег века, а посебно у периоду ренесансе Фиренца је вероватно била најзначајнији град – држава у данашњој Италији. Када је дошло до уједињења Италије Фиренца је од 1865 – 1870. године била главни град Краљевине Италије.

Град као што је Фиренца не може да се упозна, па чак ни обиђе за једно пре подне. Наравно мора се нешто видети, а то су оне најважније ствари, као што су Piazza della Signoria на којој се између осталог налазе Palazzo Vecchio, Loggia della Signoria и једна од копија Микеланђеловог Давида, као и Челинијева скулптура Персеј и медуза. Наравно не сме се пропустити ни посета галерији Уфици, Стари мост на

Арну, али отићи и на брежуљак са друге стране реке одакле пуца поглед на град.

Поглед на Фиренцу

Нажалост током овог путовања, али и неких претходних, приметио сам да моје сапутнике релативно мало интересују културно – историјски споменици. Више их интересује куповина, или што је још занимљивије седење по кафанама и испијање огромних количина пива или вина. То се потврдило и током ове кратке посете Фиренци. Прилично јаку кишу која је почела након обиласка града већина је искористила да преседи у кафанама и касније се хвали шта је јела и пила.

Посету Фиренци започели смо посетом базилици San Miniato, посвећеној краљу Миди. Базилика се налази на брду које представља једну од највиших тачака у Фиренци.

Basilica di San Miniato

Посету историјском делу града започињемо од базилике Santa Croce. Нажалост све време страхујемо да не почне киша, што би нам сигурно

умањило ужитак у посети Фиренци. Иначе базилика је позната по томе што се у њој налазе гробови многих значајних Италијана, као што су: Микеланђело, Галилеј, Маркони, Ђоакино Росини, Макијавели и други. Интересантно је да се овде налази и гроб Дантеа Алигијерија, али је он заправо празан, јер је Данте сахрањен у Равени. Прича каже да је одабрана група црнокошуљаша из Фиренце за време II светског рата ишла у Равену да отме Дантеово тело, али су га становници Равене били преместили на друго место тако да су отимачи нашли празан гроб.

Базилика Santa Croce

Нажалост у саму базилику нисмо улазили, али ја сам током протеклих посета Фиренци већ био тамо. Циљ нам је била Piazza della Signoria, на којој се налазе неки од најзначајнијих објеката које треба видети.

Piazza della Signoria

Оно што овде треба уочити су свакако Palazzo Vecchio, La Loggia della Signoria и свакако четири вајарска дела, копија Микеланђеловог Давида, Персеј и Медуза, фонтана Нептун и монументална статуа “Padre della Patria”

(Оца домовине), како је називан Cosimo Medici. Иначе значај Фиренце из доба средњег века посебно Ренесансе неминовно је везан за породицу Медичи, која је у то време владала Фиренцом. Најпознатији владар из те куће, поред поменутог Козма је Лоренцо “Величанствени” Медичи.

Релативно близу Piazza della Signoria налази се катедрална црква Santa Maria del Fiore или Duomo. А ту у близини је и чувена Бернинијева Крстионица са дивним позлаћеним вратима у рељефу.

Santa Maria del Fiore

Крстионица

Остало је још да видимо Ponte Vecchio и ту је био крај официјелног упознавања са Фиренцом. Преостало нам је пар сати за самостално разгледање или боље речено за куповину, јер је то изгледа било интересантније за већину путника вога пута. Међутим, у то време поче и киша и то прилико јака. Нажалост овај историјски део Фиренце, кроз који смо се углавном кретали током преосталог дела дана има слабо решену кишну канализацију тако да смо се поред саме кише борили и са великим барама по улицама.

Током својих ранијих путовања Италијом стекао сам утисак да у Фирнџи могу да се купе веома лепе и квалитетне ципеле тако смо највећи део времена провели у тражењу ципела за Данку. У томе смо успели, а испоставиће се да ће поред још једне путнице једино Данка купити лепу и квалитетну ципелу током овог путовања. Остале путнице су се уздале у некакве продавнице са јефтиним ципелама у Падови. Уз још пар купљених ситница стижемо да се и мало одморимо уз капуџино у типичној италијанској кафетерији у коју свраћају запослени Италијани током свог подневног одмора на капуџино и лагани ручак.

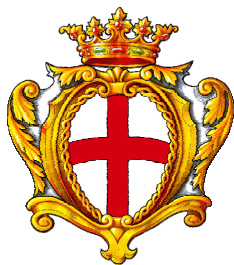

Ponte Vecchio

На договореном месту чекамо мало дуже на долазак аутобуса. Киша немилосрдно лије, а прати нас све до Монтекатинија. Мало одмора, вечера и поновно натраг у собу, јер нам киша ни ове вечери не дозвољава да видимо нешто од самог градића.

Субота, 17. април 2004. године – Montecatini – Padua – Lipica

Преостао нам је још један дан боравка у Италији. Увече ћемо већ бити у Словенији. Киша је престала па се и Сунце стидљиво промаља иза облака.

Данас треба прећи преко 400км, а успут посетити и Падову. Ја сам већ два пута детаљно обишао овај стари град тако да посета њему буди само старе успомене. Ипак је протекло четрнаест година од мог последњег боравка овде. Било је то оне давне 1990. године, када ми се чинило да ми се остварују неки давни снови. Нажалост била је то само „лабудова песма“ једне младости. Година после које ћу се осећати као припадник „изгубљене генерације“.

Ово је био задњи дан боравка у Италији. Међу сапутницима осећао се помало и умор, али и жеља да се испуне потрошачки снови тако да некако није било превише заинтересованих за обилазак града. Ипак вредело је макар упознати се са оним највреднијим, као што су трг Prato della Valle, Basilica di Santa Giustina, Basilica di Sant' Antonio, Piazza della Erbe, Piazza della Regioni, итд.

Prato della Valle u Basilica di Santa Giustina

Падова није велики град тако да се лагано прелазе растојања између поменутих места. Другачије не би ни могло, јер је индустријализација туризма учинила да аутобуси не могу ван, за то одређених паркинга. Док шетам присећам се посете и спавања у оближњој бањи Abbano Terme. Никада нисам био у монденскијем месту. Данас када покушавам да побољшам овај текст потражио сам на Интернету податке о овој бањи. Написао сам чак и презентацију хотела у коме сам 1990. године провео две ноћи, *Vena d' Oro*. Међутим, вратимо се Падови и оном по чему је овај значајни универзитетски центар познат.

Basilica di Sant' Antonio

Једна од његових знаменитости је и Basilica di Sant' Antonio у којој се налазе мошти овог свеца иначе заштитника града Лисабона. Испред базилике налази се монументална статуа генерала Gattamelata – е.

Овде у Падови налази се и чувена „Ђотова капела“ (Cappella degli Scrovegni) у којој се налазе фреске које је почетком четрнаестог века насликао Ђото.

Cappella degli Scrovegni

Пре више од две деценије када сам први пут био у Ђотовој капели чинило ми се да су његове фреске ништа у поређењу са фрескама српских средњовековних манастира, нпр. Студенице, која је осликавана читавих 100 година пре. Међутим, данас видим да то ипак не може да се са сигурношћу тврди, ствар је укуса. Ипак није безразложно што се Ђото сматра претечом италијанске Ренесансе.

Ипак нестрпљиви су дочекали и ту прилику да одемо у куповину у део Падове где се налазе велики тржни центри. На жалост многих, посебно дама, то нису били они обећани магацини са ципелама. Госпође су углавном могле да се задовоље ципелама лошијег квалитета. Како се мој глас узалуд протеклих дана губио у њиховим надама у Падову. Ципеле је требало куповати јуче у Фиренци или чак пре неки дан у Риму.

Пред вече се коначно враћамо у „Југославију“. Поново спавамо у хотелу „Маестозо“ у Липицама, као и пре четврт века. Каква разлика у погледу на оне мемљиве италијанске хотеле. Све је чисто и затегнуто и наравно љубазно хотелско особље. Поново се срећемо са Чачанима који су путовали за Шпанију.